

Ceret, desenllaç electoral

El passat dia 21 de juliol, el retorn a les urnes atorgava la majoria a la llista encapçalada pel socialista Henri Sicre. Un any després dels comicis impugnats pel Consell d'Estat, el desenllaç de dotze mesos de tensions arriba a bon port.

Després de la tempesta, la calma. Sembla el desenllaç d'una ficció, novel·lada o cinematogràfica, però és la realitat ceretana i de nou l'alcalde socialista, després que el proppassat dia 21 de juliol la convocatòria electoral amanida d'expectativa i una alta participació posara punt i final a un any d'incertesa i tensió en l'ambient. El diumenge 21, el retorn a les urnes confirmava la

ri Sicre d'impugnar les eleccions municipals del 18 de juny del 1995 i anunciava novament un diumenge d'urnes per al mes de juliol d'enguany, les esperances se centraren en la llista del socialista. Almenys, aquesta era una primera victòria sobre els resultats i la justa majoria que havien portat Michel Sageloli a governar durant tot aquest any passat la ciutat de Ceret. El 1995, vint vots atorgaven a

era tant la ciutat com restablir l'ordre. "Higienitzar" allò que havia emprès el pare i que l'equip de Sicre havia malmès, tot venjant l'obra del seu progenitor. La campanya electoral bé que ho havia demostrat: amanida d'una retòrica populista, traspuava un revengisme injustificat molt a la manera medieval. I el seu pas pel consistori havia acabat obrint una línia de foc al si de la població ceretana.

Igualment, havia volgut assegurar-se la victòria a qualsevol preu. Ja en període de reflexió, les bústies de Ceret apareixien amb pamflets difamatoris contra la llista socialista i, molt en especial, contra Sicre, el qual, per aquest motiu, presentaria posteriorment un recurs per demanar la impugnació del resultat electoral. Ha hagut de transcórrer un any per tal que la petició judicial del socialista passara del Tribunal Administratiu de Montpeller a mans del Consell d'État i que aquest fera pública la resolució. Un any en què Michel Sageloli ha tingut prou temps per imposar un poder inquisitorial i absolut sobre la ciutat i sobre el que començava a ser el principal reclam cultural i econòmic: el Museu d'Art Modern.

Ara, els resultats del 21 de juliol jugaven a favor d'un sicrisme ja conegut, per un avantatge de 177 vots. El poble tornava, com per tradició, a les arrels socialistes en una radiografia electoral ben sincrètica. Una bipolaritat encarnada en dues llistes de noms suggerents i certament conciliadors: Vivre

XAVIER GÓMEZ

En un any, Michel Sageloli ha tingut prou temps per imposar un poder inquisitorial sobre la ciutat i el Museu d'Art Modern.

Sageloli va dirigir ell mateix tots els passos de l'última exposició del Museu de Ceret. Per falta d'espai, aquest Pignon del 1973 hi apareix en posició vertical.

tradicional tendència esquerrana d'aquesta població del Pirineu nord-oriental i anunciava igualment el desenllaç d'una operació municipal que havia provocat, entre d'altres, el desmembrament del Museu d'Art Modern, amb reducció de contingent professional i decapitació pressupostària incloses.

Els vots tenen la paraula. Quan el Consell d'État es pronunciava a favor del recurs d'Hen-

Sageloli un consistori que ja havia estat, anys enrere —allà cap als 50— dirigit pel seu pare, de tendència socialista i molta popularitat. Michel Sageloli fill, encapçalant una coalició de centre-dreta, pujava al podi del vencedor com l'hereu i el continuador d'una línia d'acció que es va iniciar vora mig segle abans i que havia estat "malversada" per dotze anys de mandat del també socialista Henri Sicre, entre el 1983 i el 1995.

La seua missió com a alcalde no

XAVIER GÓMEZ

Ensemble à Céret i Une Équipe pour Tous, que encapçalava Sageloli i que incloïa un sector de l'RPR.

La decisió popular d'aquestes eleccions era la resposta a una campanya de caràcter extensiu i perenne al llarg de l'any protagonitzada per la dubtosa gestió de Michel Sageloli. D'una banda, el museu, que tants esforços d'assimilació social havia costat a Sicre i a la seua conservadora, Josefina Matamoros, i que tants debats havia animat sobre el seu cost, esdevenia víctima d'una política reduccionista que aconseguia interferir –i fins i tot anul·lar– les funcions i el poder de Matamoros.

D'una altra, l'absència. Michel Sageloli exercia com a alcalde *in situ* tres dies a la setmana, concretament, dissabte, diumenge i dilluns. Els altres quatre resideix a Tolosa de Llenguadoc on treballa de cirurgià. I a les poblacions de dimensions reduïdes –ja se sap–, la política i el poder tenen cara i ulls; mantenen un contacte amb el carrer i saluden, identifiquen i conviuen amb habitants que poc tenen de massa social i molt d'individualitat. En aquestes poblacions, la política virtual i la tecnocràcia, sense la vessant més humana, estan destinades a caure en desgràcia.

Per això, bé que va demostrar l'electorat una decidida voluntat de canvi el diumenge dia 21, amb un índex de participació elevat que fregava el 80% –concretament, 78,52% del cens–, tenint en compte l'agreujant del període vacacional.

Perspectives de futur. Des d'un principi, l'agenda de Sicre conté una sèrie d'intervencions d'urgència a Ceret l'epicentre de la qual el configura un ben malmès Museu d'Art Modern. "El museu és el meu ull dret", això declarava Sageloli a EL TEMPS ara fa uns mesos. I sota aquest lema ha actuat al llarg d'aquest any. Mentre que d'una banda Sageloli feia mostra enfront de Matamoros de la seua capacitat crítica entorn de l'art –perquè la seua esposa havia estat propietària d'una galeria

a Tolosa–, d'altra bastia tota una estratègia d'aïllament per forçar la conservadora a abandonar el museu i transformar el centre en la seua obra personal. Era Matamoros, segons Sageloli, una reminiscència de l'era sicrista.

El museu perdia també, el passat mes de gener, la botiga, regentada fins el moment pels Amics del museu –una associació "extremadament polititzada"– mitjançant una ordre de tancament immediat. Matamoros quedava sola en el seu reducte, sense equip tècnic –que havia estat reconduït a altres instàncies de l'administració municipal com ara escoles d'ensenyament primari o biblioteca–, sense pressupost i amb la pressió d'un alcalde amb voluntat d'exercir de conservador. En la seua ment –la de Sageloli–, el museu es redefinia com un centre poc més que local en el qual la presència d'artistes de la zona cobraria una importància gens menyspreable. Així doncs, l'universalisme d'una avantguarda europea que Ceret havia polaritzat en els seus millors temps, es dissolia en favor d'un "museu obert a tots", de caire eminentment populista.

Amb accions i ingerències en les funcions de la conservadora, Sageloli provocava en el si del museu una paraplègia de difícil recuperació. Sense pressupostos ni personal, només ell tenia la clau per actuar; en contra, òbviament, de la paraula de la conservadora o de la Direction des Musées de France. Quan li va fallar una mostra sobre Dubuffet que ell mateix va encarregar –i en la qual llançà a perdre 25.000 francs, unes 600.000 pessetes–, Sageloli decidí traure a la llum els fons permanents com a exposició central i única d'aquest estiu. L'exposició, que probablement encara podrà visitar-se al llarg d'aquesta setmana –si no ha estat ja desmuntada–, representa l'encarnació d'una imposició personal. Des de la selecció d'obres fins a la disposició dels quadres, tot ha estat obra de Sageloli. Del resultat, poca cosa se'n pot dir. La capacitat crítica, la sensibilitat artística i la competència científica de l'ex-alcalde han

Un altre exemple de la falta d'espai. Les obres alternen amb les instal·lacions d'urgències.

HERMÍNIA DURAN

Michel Sageloli. Amb les seves actuacions populistes, l'ex-alcalde ha enfrontat els ceretans.

Sicre: "El museu és el nostre fill"

—Com explica el canvi de resultats entre les passades eleccions i aquestes?

—Les anteriors hi va haver una diferència de 20 vots a favor de Sageloli; ara han estat 177 al nostre favor. Aquest resultat és veritablement un rècord perquè els resultats d'unes eleccions impugnades sovint es tornen a confirmar.

—Aquest transvasament electoral, pot tenir altres justificacions?

—La gent de Ceret ha reflexionat. En un any, ha tingut temps de reflexionar i ha pogut entendre que la nostra feina es basava en una política voluntarista pel futur de la vila, cosa en què els altres no feien res. Tot això va provocar una crispació entre els veïns, perquè el que no es pot comprendre és el que ha fet Sageloli: trencar amb tot el que hi havia abans, incloses les associacions.

—Michel Sageloli governava a distància ja que resideix a Tolosa. Això hi pot haver influït?

—És clar, ell venia el dissabte, el diumenge i el dilluns. I hem de tenir en compte que el dissabte i el diumenge totes les administracions eren tancades, per tant el contacte amb l'administració municipal tan sols el tenia el dilluns.

—Qualificaria aquesta nova volta electoral de compte pendent?

—Bé, potser sí. Heu de pensar que jo havia estat alcalde a Ceret i que sóc diputat al parlament francès. És clar que aquestes eleccions que havíem perdut al mes de juny de l'any passat i que es van efectuar d'una manera que no podia ser considerada amb tota la sinceritat que hauria d'haver tingut —de fet el Conseil d'État ha decidit impugnar-les— van donar la victòria a Sageloli. Jo sabia com feia la meua feina i la gent ha pogut veure la línia de l'anterior alcalde perquè van ser ells qui el van triar.

—Les dues llistes que s'havien presentat a Ceret tenien noms ben suggerents i conciliadors: *Vivre Ensemble à Ceret* i *Un Équipe pour Tous*...

—Les llistes que es presentaven a Ceret, des de sempre es deien *Vivre à Céret*. I això volia dir-ho tot: viure a Ceret, la feina a Ceret, els amics, la festa, tot a Ceret. Nosaltres vam proposar *Vivre Ensemble à*

Céret, perquè en definitiva convocàvem tots els veïns.

—Una *Équipe pour Tous* era una altra cosa, perquè Sageloli presentava la seva foto, únicament la seva, amb el títol *Un Équipe pour Tous*.

—La política del darrer any es podria qualificar de rupturista. Pensa vostè el mateix?

—És clar que sí. Nosaltres teníem un programa d'urbanisme i millora de la ciutat, de les seves entrades, del centre històric, tot això va ser paralitzat. I també el Museu, que és un lloc fonamental per a Ceret i per a nosaltres, per tota la imatge que dona de la ciutat. Però també perquè preteníem fer venir 100.000 visitants cada any, que són, a més, una font d'ingressos. Sageloli ho va tancar tot. Ara haurem de mirar de relançar-lo i haurem de fer-ho aviat.

—Si haguera guanyat Sageloli, era clar que Matamoros se n'hauria anat a un altre museu. Ara el seu destí està escrit?

—Evidentment. Es quedarà. Tant per a Josefina com per a mi, aquest Museu és el nostre fill; ella per la concepció i jo pel programa de finançament. Havia aconseguit un pressupost, ajudes de l'estat i d'Europa. Tant Josefina com jo volem que aquest sigui un Museu amb totes les lletres i que sigui un veritable mitjà de desenvolupament i motor econòmic d'aquesta ciutat.

—Si la Direction des Musées de France va iniciar aquesta ampliació del museu és perquè Ceret, amb Josefina Matamoros, podia ser un lligam entre la creació a Catalunya i a França. És clar que Josefina era qui podia fer que aquest lligam fos una realitat. E. T.

quedat plasmades en una mostra on les obres i els marcs no han gaudit d'una restauració prèvia; ni tan sols d'un colp de drap, tradicional mètode de contrastada solvència contra la pols. I les parets atapeïdes al límit de la sobrecàrrega suporten muntanyes de pintures en una disposició caòtica i un punt irreverent. Amb l'espai mural com a factor preferent, Sageloli no ha dubtat a alterar la perspectiva original dels quadres, els quals són presentats en funció de l'espai, com és el cas d'un Pignon del 1973: tot i ser horitzontal, els dos amants gitats llueixen ara una verticalitat no original. Encara més. Els rètols amb les dades tècniques, data, títol i autor de l'obra són inexistents, alhora que la propietat intel·lectual en molt casos ha quedat ultratjada per un títol genèric que podria ser objecte d'una acusació d'apropiació indeguda. *Acquisitions depuis 1950*, una expressió que engloba compres, donacions i també cessions i que ha provocat indignació amb la consegüent negativa dels artistes afectats —un total de 22— a veure les seues obres exposades públicament en aquesta antològica. Brossa, Jean Capdeville, Marc Fourquet, Perejaume o Josep Vernis són alguns dels noms.

La mostra no tardarà a ser desmuntada, perquè aquesta decisió figura en primera pàgina de l'agenda del nou alcalde, el qual també té previst, d'altra banda, engagar un programa escolar de recuperació del català. Impulsor del diploma d'ensenyament del català per a cicle secundari (allò que en diuen el CAPES), Henri Sicre té previst produir una sèrie de vídeos per complementar les classes bilingües, encara en projecte. Tot i ser diputat, la seua força a París resta massa minvada. Va aconseguir en el seu temps el CAPES de català, i ara fa dos mesos, un "ja hem fet prou" des d'instàncies de l'executiu central. Chirac no vol ni sentir-ne parlar. L'imperi, es vulga o no, sempre serà imperi.

Eliseu T. Climent